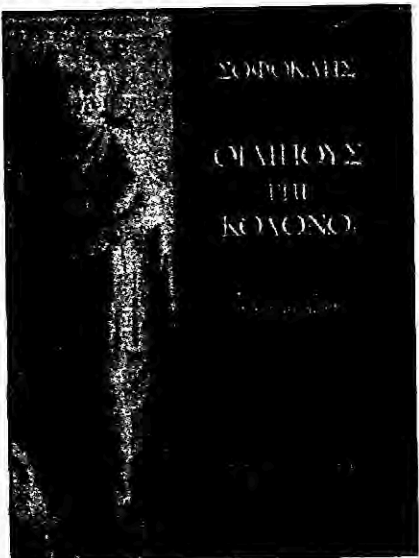

Ερμηνευτική προσέγγιση του «Οιδίποδα»

Πριν από δύο χρόνια, δικαίως, απέσπασε ομόφωνο και μεγάλο έπαινο της θεατρικής κριτικής και όχι μόνον. Τώρα πλέον, και όποιος χάρηκε πριν από δύο χρόνια το άκουσμά της, πολύ περισσότερο όποιος δεν το χάρηκε, μπορεί να τη διαβάσει, χάρη στην καλαίσθητη έκδοσή της - με τα πρότυπα της αξεπέραστης παλιάς τυπογραφικής τέχνης - από το **Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης (ΜΙΕΤ)**. Αναφερόμαστε στη μετάφραση του σοφόκλειου «**Οιδίποδα επί Κολωνώ**», από τον ομότιμο καθηγητή του ΑΠΘ, **Δημήτρη Μαρωνίτη**. Μετάφραση, η οποία απέσπασε μεγάλο και ομόφωνο έπαινο από τη θεατρική κριτική, όταν, πριν από δυο χρόνια, το «**Θέστρο Τέχνης**» ανέβασε τον «Οιδίποδα επί Κολωνώ» στα Επιδάυρια, σε σκηνοθεσία του αξέχαστου Μίμη Κουγιουμτζή.

«Δείγματα» αυτής της έξοχης μετάφρασης - σημαντικού «σταθμού» στην ιστορία της μετάφρασης του αρχαίου δράματος - ακούστηκαν στις 17/6, σε μια πρωτότυπη θεατρο-φιλολογική εκδήλωση, στο κατόμαστο θέατρο «**Χυτήριο**». Δεν επρόκειτο για παρουσίαση του βιβλίου, αλλά για ένα διάλογο ερωτημάτων και στοχασμών μεταξύ του Δ. Μαρωνίτη και του σκηνοθέτη και ηθοποιού **Βασίλη Παπαβασιλείου**, με την αναγνωστική συνεργασία του ηθοποιού **Μιχάλη Μητρούση**, για τα σπάνια πάθη του ανθρώπου από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα, την αρχαία κοινωνία, τη σχέση ανθρώπου - θεού, ανθρώπου - κοινωνίας. Και, βέβαια, για το ερμηνευτικά προβλήματα που θέτει αυτή η τραγωδία. Ένας διάλογος, εμπλουτισμένος με ερμηνευτική προσέγγιση - ανάγνωση μερικών αποσπασμάτων της τραγωδίας. Ερ-

μηνευτική προσέγγιση, που μπορεί, ίσως, να αποτελέσει την απαρχή ενός μελλοντικού ανεβίσματος της μετάφρασης αυτής, σε σκηνοθεσία του Β. Παπαβασιλείου.

«Σε ποιον ανήκει ο θριμματισμένος λόγος αυτού του έργου; Στον Σοφοκλή, στον Οιδίποδα, σ' όσους τον μιλούν, σ' όσους τον ακούν; Σε ποιον αφορά αυτός ο λόγος; Μπορούμε σήμερα να τον μιλάμε;». Αυτό ήταν τα πρώτα ερωτήματα του Δ. Μαρωνίτη, ο οποίος φαντάζεται την τραγωδία αυτή να παίζεται σε ένα μεικτό, κλειστό και ανοιχτό χώρο και τον Οιδίποδα να ερμηνεύεται «σαν κάτι ανάμεσα» στον σαξοφωνικό Ληρ και στον Χαμ του μπρεκετικού «Τέλους του παιχνιδιού», ενώ, κατά τον Β. Παπαβασιλείου, ο Οιδίποδας δεν έλυσε απλάς το αίνιγμα της Σφίγγας, «αλλά το ενσάρκωσε».